

Атанас Далчев

Любов

Над старото тържище ален
бе залезът като домат
и все тъй строен, все тъй млад
стоеше бедният хамалин.

Засипваше дрезгавина
очите, веждите му вече,
но не дойде и тази вечер
зеленооката жена,

която го веднъж повика
с очи, със поглед, без слова
и зарад тежкия товар
му заплати една усмивка.

Да би дошла и тази нощ...
да би му станала невеста...
до гроба би я носил весел
на гръб в широкия си кош.

И всеки гвоздей от обувката му
би грял в нощта като звезда,
когато долу през града
към къщи с нея ще се спуща.

Сънуваше ли? Сам в света,
хамалинът стоеше влюбен.
И мракът от лика му груб бе
изтрил и сетната черта.

1927 г.

КРАЙ

© 1927 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12116>]